CÎND AVIOANELE FAC SCHI...

Pilotul Mihai Ionescu, comandantul Aeroclubului „Aurel Vlaicu", își pregătește decolarea... pe schiuri

Acum, pe Clinceni, este încă liniște. Coloratele parașute stau frumos la rastel, veselele planoare hibernează în hangar, uriașul covor de iarbă al pistei doarme și el învelit sub husa albă a zăpezii. Aceasta pînă către ora 10 dimineața, cînd mecanicii Aeroclubului deschid puternic ușile marelui garaj „avio" spre a scoate în aerul tare și rece al iernii Zlin-urile ușoare. „Încălzirea" se face pe loc, aviatorii își îmbracă în grabă scurtele îmblănite și cînd totul e gata sar în carlingă. Curioase, suplele aeromodele privesc cu înfrigurare prin geamul vitrinelor, dîndu-și (în necunoștință de cauză) părerea că pe o vreme atît de aprigă nu se poate zbura. Mucalit, un mini-elicopter le cîntă în strună, atrăgîndu-le atenția că aparatele care se pregătesc de zbor nici măcar nu au roți pentru a decola !

Micul „pirat" al aerului știe, însă, că neobositul Gheorghe Ardeleanu și ceilalți mecanici ai Aeroclubului au scos roțile spre a monta, sub aripile avioanelor, schiuri puternice. Alunecarea — saltul spre înălțimi — se face așadar, pe „Kästle aviatice" ! Și pentru a dovedi acest lucru, pilotul Ștefan Calotă pornește grăbit spre... pîrtia de decolare. Alunecă ușor, prinde viteză și în minutul următor începe să ia înălțime. Cerul este lăptos, altimetrul arată 600 m. Strălucitor de alb este și pămîntul acoperit cu zăpadă. Evoluția pe schiuri e spectaculoasă, ajută la menținerea antrenamentului. Din cînd în cînd, Ștefan Calotă — maestru al acrobației aeriene — trece în „slalom special" printre porțile nevăzute ale văzduhului. Apoi, de pe marea pîrtie a înălțimilor coboară atent spre sol. Zăpada scînteiază înșelătoare, sportivul însă apreciază rapid distanța și — cu precizia unui as în sărituri de la trambulină — aterizează ușor, cu schiurile avionului, pe zăpadă.

Se ridică după aceea în aer sportivii piloți Gheorghe Zavate, Mihai Ionescu, Gheorghe Lungu. Un Zlin-226 trece în viteză peste aeroclubul Clinceni, anticipînd frumusețea viitoarelor întreceri din vară. Pînă atunci, însă, exerciții zilnice pentru menținerea antrenamentului. Zboruri îndrăznețe pe schiuri, motivate de prezența atît de insistentă a acestei ierni.

Vasile TOFAN

In intimitate, cu Ileana Silai

N-o văzusem pe Ileana din noaptea aceea miraculoasă din toamna anului trecut, cînd prinsă în lupta furibundă cu secundele le-a supus, cucerind „argintul olimpic".

Am încercat s-o văd, zilele trecute, în casa ei de la Cluj. Cunoșteam, vag, adresa și căutam s-o descopăr pe etajele unui bloc masiv din strada Doja. Am găsit-o, undeva, la etajul al IV-lea, de altfel singurul apartament de la acest nivel : Ileana Silai.

Cîteva momente mai tîrziu, stăteam la o masă înaltă, sorbind din cafele. Îmi vorbea despre regimul unei „zile de activitate" și aprecia continuu că **„această unitate de timp n-ar trebui să aibă numai 24 de ceasuri, că este prea strîmtă pentru ceea ce vrem și trebuie să facem noi".**

O ascultam, preocupată fiind, în același timp, să realizez metamorfoza care mi se cerea : cum această ființă firavă și gingașă de lîngă mine, cu privirea calină și gesturi moi, uneori stîngace, poate dezvolta, în arenă, atîta curaj și fermitate, poate dărui, cu atîta generozitate, forță și energie.

— Mă trezesc, o dată cu soțul meu, la ora 6 — îmi spune ea. Îmi place, totdeauna, să-l conduc pînă la ieșire și să-i urez o zi plină. La 7,30 sînt pe unul din culoarele pistei. Iarna — mereu pe același culoar, pentru că nu poți curăța zăpada pe toate șase. Lucrez circa 3 ore, după care trebăluiesc puțin prin casă, iau masa, mă odihnesc. Apoi, de la ora 16, repet figura de dimineață. Și aceasta de 4 ori pe săptămînă. Seara, studiez. Mai ales cînd sesiunea de examene (n.r. Ileana este studentă — la fără frecvență — în anul I al Institutului de Educație Fizică și Sport) **se apropie vertiginos. Cînd timpul îmi permite — mai bine zis cînd programul competițional este mai relaxat — văd un film sau o piesă de teatru. Beletristica, din păcate, este un capitol deseori amînat.**

Și-apoi, ca și cînd atunci s-ar fi descoperit, întreabă îngrijorată și puțin nemulțumită :

— Am un program stereotip și destul de sec, nu ?

Puțin nemulțumită eram și eu, motivul fiind altul, bineînțeles. Voiam o sportivă în intimitate, iar cu Ileana nu reușisem să pătrund încă în aceste hotare. Nu aveam o idee preconcepută și nici nu intenționam — de dragul de a-mi colora reportajul — să scot din vicecampioana olimpică, o excelentă gospodină.

Mă interesa, însă, relația sportivă-soție, mamă, casnică (și, pe lîngă aceste roluri, sondam și elementul feminin în general, pretențios și costisitor sub aspectul timpului).

— Ar fi o pură utopie — aprecia Ileana — **să crezi că le poți realiza pe toate și, mai ales, la un nivel înalt. Și asta pentru că nu te poți dărui integral, în același timp, mai multor activități. Iar performanța, și mai ales, atletismul îți solicită întreaga ființă. Soții și soțiile sportivilor trebuie să înțeleagă perfect acest lucru, pentru că altfel se nasc divergențe din care au de suferit și familiile și sportul. Și, pentru că sînt la acest capitol, aș vrea să subliniez cît de datoare îi sînt soțului meu, care a înțeles ce înseamnă performanța.**

Iată, mi-am zis, un moment adecvat s-o întreb despre proiectele sale casnice.

— Vă gîndiți la copii, nu ? — îmi preîntîmpină ea întrebarea. **Îi doresc nespus și sînt convinsă că fără ei o familie nu are nici bucuriile majore, și nici nucleul polarizant. Vor veni, cu siguranță. După München însă** — ne precizează medaliata de la Mexic.

Deci, în primă perspectivă, tot sportul. Încă un ciclu olimpic, încă o prezență la J.O., pe care, cu toții, o dorim prestigioasă și fără „ezitările" care, în țara aztecilor, au privat-o pe Ileana de primul loc.

Elena ARGEȘEANU

Aznavour-maratonist!

Cine și-ar fi putut închipui ? Figura ascetică, transfigurată de rictusuri, obișnuită cu recitalurile, cîntînd aspru „Esperanza", figura aceasta imitînd grimasele „omului-locomotivă" ? Și, totuși, Charles Aznavour va interpreta rolul atletului Vandek (copie conformă a prestigiosului Emil Zatopek) în filmul „Jocurile" (The Games), pe care îl regizează englezul Michael Winner. Filmul va fi turnat în Australia, Italia, Anglia, Austria și Japonia (itinerar care reproduce aproximativ peregrinările celebrului atlet cehoslovac). Acțiunea filmului se va derula în timpul unei ipotetice ediții a Jocurilor Olimpice și va culmina cu proba de maraton. După cum se vede, pe ecran Aznavour nu va purta numele lui Zatopek, deși într-o convorbire cu fostul campion olimpic acesta i-a declarat actorului : „Sînt sigur că mă veți reprezenta mai bine decît aș fi putut-o face eu însumi".

În foto : Aznavour, la primele turnări, în fața Colisseumului din Roma.

REFLECȚII

O mie de combinații spectaculoase și de driblinguri savante nu fac cît un simplu șut la poartă.

Din păcate, toate porțile au bare.

Sînt meciuri întregi cînd jucătorul de rezervă nu joacă. Și dacă mai poartă și tricoul cu numărul 13, este greu să-l convingi că nu are... ghinion !

Majoritatea sporturilor cer să fii iute ca spirtul și nu... cu spirtul. Chestie de prepoziție !

SPORTUL magazin

O VIAȚĂ PETRECUTĂ LA COLȚUL RINGULUI

Se poate învăța oare „nobila artă" din paginile unei cărți ? Nu știu dacă slova cuiesă cu plumb te poate face să înțelegi perfect tainele unui sport, dar știu că mie mi-a folosit enorm o carte de box apărută într-o editură franceză, prin 1915. Lucrarea, scrisă de Robert Eudeline, managerul lui Eugen Criky, campion al lumii pe vremea aceea, m-a învățat cum să aplic (în oglindă) loviturile clasice, cum să-mi dezvolt mobilitatea. Eudeline, ca și filmele văzute prin 1917, cu Georges Carpentier în rolul unui boxer celebru, m-au convins definitiv asupra viitoarei mele cariere sportive. Aveam 11 ani și începusem să vizionez galele de la Arenele Romane. Admiram pe Costamagna, un boxer italian care colindase toată lumea și se pripășise pe la noi, ca și pe Ion Dirlău al nostru. Azi așa, mîine așa, pînă cînd, printr-o întîmplare, am urcat scările ringului.

CINE VREA SA SE BATA, SA POFTEASCA !

Pe terenul Primăriei se organizau pe vremea aceea multe gale cu caracter distractiv. Un tip, de obicei puțin prietenos la înfățișare, cu o statură care te punea pe gînduri, era prezentat drept un boxer renumit. De obicei nu-i venea adversarul. Așa s-a întîmplat într-o zi, cînd mă hotărisem să văd și eu un meci de box. Pe ring a apărut deodată un vlăjgan bine legat. Și-a căutat adversarul cu ochii prin mulțime, dar acesta n-a venit. Atunci, l-am auzit strigînd :

— Cine vrea să se bată, să poftească !

Atît așteptam. Mi-am făcut loc cu coatele prin mulțimea de lîngă ring. Mi-am pus mănușile și, cînd să plec spre centrul ringului, l-am văzut pe Alfred Puggi. Celebrul antrenor Puggi care conducea sala Tirul. Știam că e antrenor, și toți ca mine visau să intre pe mîna lui. Am început lupta cu gîndul să-i arăt lui Puggi că pot ajunge boxer. N-am boxat nici o repriză și adversarul meu a pierdut prin k.o.

După cîteva săptămîni am început să frecventez sala Tirul, unde se pregăteau numeroși sportivi de mare clasă pe vremea aceea. Aci l-am cunoscut pe actualul antrenor emerit la haltere, Ștefan Petrescu, pe luptătorul Jean Chirtop, supranumit „omul șarpe" (pentru că nimeni nu reușea să-l pună cu umerii la pămînt), pe gimnastul Scurtu și Miron, pe boxerul Dumitru Teică și pe mulți alții. Am început antrenamentele sub îndrumarea maestrului Petre Alexandrescu, un virtuos al lecțiilor la mănuși. După cîțiva ani, prin 1922, am plecat la Galați, unde am lucrat un timp într-un birou de export și import. După 12 ore de muncă, găseam resurse să practic și boxul, la clubul „Hagibor", al cărui antrenor am devenit la sfîrșitul anului 1922. La Galați am încrucișat mănușile, la 22 septembrie 1923, cu boxerul englez Jeffries Lington, într-un meci de 10 reprize. A fost primul meci din România pe o asemenea durată. Lington avea 72 kg, iar eu 63. L-am învins la puncte, datorită faptului că eram mult mai rapid în execuții.

În anul 1925 mi s-a propus să merg la Constanța, ca antrenor. În același an am cîștigat titlul de campion național la semimijlocie. Mă mîndream cu victorii asupra unor boxeri bine cotați pe vremea aceea, ca Umberto Lancia, Gheorghiu, Lărgeanu etc. Îmi intraseră fumurile în cap, dar „dușul" servit de Dumitru Teică, în 1926, m-a readus la realitate. Ardeam de nerăbdare să-l întîlnesc din nou, deoarece Teică era campion la toate categoriile. Mi s-a oferit din nou prilejul să încrucișez mănușile cu el, într-un meci de campionat. De data aceasta mă pregătisem foarte atent, așa că l-am bătut prin k.o. în repriza secundă. Cu toate intervențiile antrenorului său Frank Stevens, Teică n-a mai vrut în ruptul capului să lupte cu mine. Devenisem, deci, campion al României. Cartea de vizită mi-a deschis porțile ringurilor internaționale, așa că prin 1928, împreună cu prietenul meu Jim Călinescu, ne-am îmbarcat clandestin pe un vapor și am ajuns la Londra. Clandestini, deoarece pe atunci nu eram trimiși peste hotare pe banii statului, iar noi n-aveam bani.

NON COMBAT ? AH, CE V-AȘ FACE EU, STIMAȚI ARBITRI !...

Nu voi povesti despre isprăvile mele în aceste capitale, întrucît consider că meciul carierei l-am disputat la București, cu francezul Emile Romerio. Acesta boxase de două ori pentru titlul european. Cu Pitt Hobin, deținătorul titlului, remizase, iar cînd Hobin a pierdut titlul în fața lui Bosio Mani, a făcut și cu acesta tot meci nul.

Sosind la București, Romerio s-a aflat chiar din prima clipă în centrul atenției. Organizatorul american James Dickson, care l-a însoțit la noi, nu-l slăbea o clipă din ochi. Meciul cu celebrul boxer francez punea un mare semn de întrebare asupra destinului meu pugilistic. Mă simțeam excelent, așa că n-am avut nici cea mai mică emoție cînd am urcat scările ringului. Mă bizuiam pe rezistența mea atletică, pe execuția rapidă a seriilor mele de lovituri. Eram o „mașină de pumni", cum obișnuia să-mi spună unchiul meu. L-am invitat pe Romerio la un schimb de lovituri. Vrînd să-i plasez o stîngă scurtă la față, el a eschivat milimetric și m-a contrat cu un croșeu puternic în carotidă. Sîngele mi-a țîșnit din abundență pe nări.

Mulți se așteptau să mă enervez, dar n-am făcut-o. Însă în repriza a doua m-am postat imediat în fața francezului. Am schițat o lovitură cu stînga, la care Romerio a reacționat obișnuit — eschivă, dar și-a descoperit regiunea inimii. Atît așteptam. I-am plasat un upercut de dreapta, trimițîndu-l la podea. Arbitrul Stevens a început să-l numere. La „9" Romerio s-a ridicat cu greu, dar i-am expediat imediat un croșeu de stînga în maxilarul superior și din nou s-a prăbușit. După ce s-a sculat, a venit hotărît să mă... lichideze (ce energie, ce vitalitate avea acest băiat !), însă l-am primit cu un formidabil upercut de dreapta, care l-a aruncat pe spate. S-a sculat la „9", mîinile i se bălăbăneau în jos, iar eu îl așteptam să-i plasez lovitura decisivă. În acest moment a intervenit arbitrul, care nu știu ce voia să-mi spună. Romerio și-a revenit, eu am vrut să lovesc din nou, dar „directorul de luptă" m-a împiedicat, oprind meciul și dictînd o decizie de.. ce credeți ? Non combat !

ANTRENOR

Din 1932 mă dedic meseriei de antrenor. La Macabi, la Herdan, la Facultatea de Drept, la clubul Dinamo. În 36 de ani de cînd sînt antrenor mi-au trecut „prin mînă" un mare număr de boxeri, cărora le-am șlefuit calitățile, orientîndu-i, cu predilecție, către scrima pugilistică. Printre aceștia, îmi face plăcere să-i reamintesc pe Toma Constantin, Dumitru și Constantin Gheorghiu, Titi Dumitrescu, Dumitru Ciobotaru, Ilie Dragnea și mulți alții. Numai de cînd activez la clubul Dinamo am reușit să „scot" 72 de campioni naționali, 24 maeștri ai sportului și să formez 12 antrenori tineri, activitate ce mi-a fost răsplătită cu înalta distincție de antrenor emerit.

Pot spune cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria față de boxul românesc. Voi lăsa „colțul" ringului altora, mai tineri. Dar fiți convinși că Nour nu va sta departe de sala de box. Mi-am propus să-i ajut pe colegii mai tineri, de la Dinamo, să-mi aduc în continuare contribuția la progresul sportului căruia i-am dedicat o viață întreagă.

Constantin NOUR
antrenor emerit

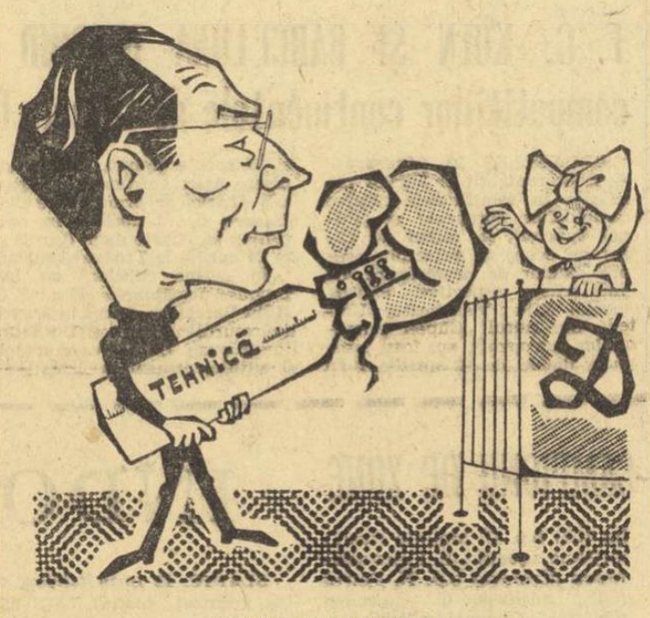

CONSTANTIN NOUR
văzut de CLENCIU

Madison Square Garden
în casă nouă

Cea mai celebră sală din S.U.A., Madison Square Garden, cu o vechime de 94 de ani, a fost demolată și... mutată în cartierul Manhattan, în inima orașului-mamut New York. Este o clădire complexă, deservind toate ramurile industriei de spectacole, iar construcția ei a costat 140 de milioane de dolari.

În subsolul clădirii, sub două nivele de garaje, a găsit loc un tronson al marei gări new-yorkeze, Pennsylvania. La nivelul străzii se află mai multe săli, printre care și o popicărie cu 48 de piste. Sala principală poate cuprinde 20 500 de spectatori. Aici au loc, de multe ori, și cîte 3 manifestații sportive în aceeași zi : după amiază un concurs de atletism, spre seară meciuri de hochei, iar după aceea o gală de box.

În clădire se pot desfășura, în același timp, 7 spectacole complet diferite.

KILIMANDJARO

Kilimandjaro, uimitoare plăsmuire a naturii, care leagă arșița pămînturilor din apropierea Ecuatorului cu frigul zăpezilor eterne, de la 5 895 de metri înălțime. Acest gigant al pămîntului african a fost escaladat de șapte alpiniști orbi, care au avut îndrăzneala și tăria să lupte împotriva unui uriaș pe care nu-l vedeau.

Baștinașii de pe pămîntul Africii au dovedit că OMUL se poate depăși în îndemînare, hotărîre, tenacitate, în lupta împotriva adversităților și poate ieși biruitor.

Înfirmitatea nu i-a făcut să se deosebească între nimic de oamenii cărora natura nu le-a refuzat nimic, iar educația le-a dat și integritate morală.

Izbinda de pe Kilimandjaro îmi pare, acum, un simbol al tuturor greutăților învinse, al minunatei puteri de adaptare a omului și o sinteză a tuturor calităților morale, necesare pentru dominarea oricăror împotriviri.

prof. Mioara MORȚUN

MODERN ȘI CLASIC

Nu știu dacă a fost întocmită o statistică. Nu cunosc să se fi efectuat un sondaj asupra preferințelor între muzica populară și cea simfonică. Dar, în ciuda absenței unor statistici sau sondaje de opinie publică, avem certitudinea că nu ne înșelăm dacă afirmăm că pe orice meridian și la orice latitudine a globului muzica populară va găsi un număr mult mai mare de ascultători decît un concert de Johann Sebastian Bach sau o sonată de Mozart.

Sîntem conștienți că după lecturarea acestui paragraf, dumneata cititorule te vei întreba dacă avem intenția de a aborda o cronică muzicală în Sportul. În această privință putem să te asigurăm că nu avem intenția de a o face, iar rîndurile de mai sus și gîndul pe care îl include ne-au fost sugerate de recentele campionate mondiale de patinaj artistic și mai precis de rezultatul consemnat pe foile de concurs la încheierea probei de perechi.

La prima vedere am putea fi tentați să conchidem că acest celebru cuplu — Belousova-Protopopov — a trebuit în acest an să se închine în fața tinereții, că, probabil, componenții lui n-au găsit resursele necesare spre a abandona activitatea competițională, că neîndurătorul Cronos le-a șoptit că a sunat — și pentru ei — ora cînd marile performanțe nu mai pot fi realizate.

Urmărind, însă, prin binevoitorul intermediu al televiziunii demonstrația făcută de Ludmila și Oleg în ultima reuniune a „mondialelor" de la Colorado Springs ne-am putut da seama că hotărîrea lor (cel puțin la ora actuală valabilă) de a nu se retrage pînă la Olimpiada de la Sapporo, este deplin întemeiată. Și credem în aceasta, pentru că evoluția lor, chiar dacă nu a primit notări de natură a-i încorona încă o dată cu laurii învingătorilor a fost o demonstrație de valoare incontestabilă, o demonstrație care a emotionat pe toți cei ce au asistat la ea, fie în tribunele de la Colorado Springs, fie în fața televizorului. Sincronizarea mișcărilor, simțul muzical și fantezia lor, în fond, țin de clasic. Dar, clasicul nu este ceea ce contemporaneitatea prețuiește cel mai mult. Mersul înainte pe toate planurile modifică gusturile. În acest sens, socotim că este suficient să amintim că la Comedia franceză, un spectacol cu o piesă clasică, fie că este vorba de una a lui Moliere sau Racine, va aduce mai puțini spectatori decît una modernă, decît „Setea și Foamea" a lui Eugen Ionescu. Dar oare acest fapt, determină pe cineva să conteste valoarea primilor, să-i elimine de pe poziția pe care au fost situați de secole ?

Sau, poate, s-ar gîndi cineva să ceară marilor teatre să excludă clasicii din repertoriu ?

În fond, ceea ce vrem să subliniem este că Belousova și Protopopov sînt încă utili, foarte utili disciplinei patinajului artistic, căci, în fond, tineretul nu va putea avea o educație completă numai cu twist și bossanowa, ci că el simte nevoie și de muzica lui Bach și Beethoven, că pe lîngă Bekett și Ionescu el are nevoie și de Corneille și Racine. Iar pentru a ajunge la virtuozitate, cunoașterea clasicismului este absolut necesară.

Niki Mihail BURILEANU

LAVODERM

emulsie alcoolică pentru curățirea mîinilor de impurități (uleiuri, unsori, vopsea proaspătă, rugină etc.). Practic, înlocuind excelent săpunul, apa și prosopul. Utilizabil în orice loc și în orice condiții, curăță mîinile în maximum 2 minute.

LAVODERM

de vînzare la magazinele O.C.L. din țară, în tuburi a 60 gr conținut net.

LAVODERM

produs al întreprinderii „METALOCHIM" — Brașov.

AUTOMOBILIȘTI!

Reparații auto de orice gen și la toate tipurile de autoturisme execută ireproșabil, cu personal de înaltă calificare specializat la firmele furnizoare din străinătate

COOPERATIVA „AUTOMECANICA" PRIN UNITĂȚILE SALE:

Nr. 4 din șos. Giurgiului nr. 178, tel. 23.94.05
Nr. 6 din str. Buzești nr. 78, tel. 15.18.58
Nr. 8 din bd. Aerogării nr. 38, tel. 33.16.21
Nr. 10 din bd. N. Titulescu nr. 96, tel. 17.57.33
Nr. 16 din șos. Berceni nr. 7, tel. 23.44.82
Nr. 19 din cal. Floreasca nr. 234, tel. 33.43.52
Nr. 21 din str. Vasile Tei nr. 10, tel. 11.40.61
Nr. 22 din str. Berzei nr. 94, tel. 14.08.76
Nr. 34 din cal. Dorobanți nr. 85, tel. 12.25.06

PENTRU LUCRARI DE SPECIALITATE CA :

— rectificări arbori cotiți
— recondiționări amortizoare, cilindri receptori și pompe centrale ambreiaj
— confecții garnituri chiulase

adresați-vă în saloa Rahovei nr. 11—13 telefon 15.02.12

— alezaje cilindri
— confecționări pistoane și segmenți

în str. Ioanei nr. 107 telefon 12.20.43

— recondiționări ambielaje

în str. Căuzași nr. 12 telefon 22.05.81

str. Ioanei nr. 107 telefon 12.20.43

— recondiționări și confecții de arcuri lamelare și spirale
— sudură blocuri motor și chiulase din fontă și aluminiu

în șos. Berceni nr. 7 telefon 23.44.82

ALBUM MONTAN

Pentru cabanierul RUDI BINDER muntele este nu numai o profesie, ci și o pasiune. Pe care și-a dezvăluit-o cățărîndu-se — ca alpinist — pe piscuri neumblate, sau înregistrînd pe peliculă frumusețile peisajului mirific în mijlocul căruia trăiește și muncește.

Reproducem din albumul său două imagini surprinse la cabana „Simbăta", din masivul Făgăraș, cu precizarea foarte spirituală a autorului cum că ea poate fi vizitată în... orice zi.